

Történetünk egy napsütéses reggelen kezdődik. Igazából akkor már réges-régen elkezdődött, de most elmesélek nektek belőle egy apró, de annál fontosabb részletet:

Hívjuk mondjuk Kicsi Ő-nek.

Kicsi Ő nagyon szeretett játszani. Játsszani otthon, az oviban, a játszótéren, a kocsiban. Bárhol, ahol csak lehetett. Az volt a legjobb, amikor egész nap tudott játszani.

Felkelt, és játszott, amíg anya elkészítette a reggelit...megreggelizett...folytatta a játékot, amit elkezdett...utána ebéd...játék...vacsora...még egy kis játék...és jött az este, az alvás és a SÖTÉT. Amit nagyon nem szeretett. Ugyanis ilyenkor olyan dolgok történtek, amik megijesztették, amitől félt. Nem akarta, hogy anya mese után kimenjen a szobából, és ő ott maradjon egyedül. Anya ezért elolvasott neki még egy mesét. Meg még egyet! Meg még egyet!... Meg még egyet! De nem volt annyi mese, ami elég lett volna, mert Kicsi Ő minden mese közben azon agyalt, és attól félt, hogyha vége lesz, akkor anya majd kimegy, és ő ott marad egyedül.

Azért nem szeretett egyedül maradni, mert akkor félt. Félt, hogy valaki figyelő őt, a közelébe szeretne férközni, mintha jönne felé a fal, az ágy, egyre közelebb, és közelebb, mintha szippantaná be, de ő ezt nem akarta. A sötétben mindig megjelentek valamik és valakik. Nem tudta, hogy kik, de nem volt jó érzés. Minden árnyékban látott valamit, valami mozgást, mintha a szék, ami nap közben csak egy szék, ilyenkor átváltozna, és őt figyelné. Így anyával meg apával kitalálták, hogy égjen egy pici lámpa, az majd segít. Egy kis ideig jó volt, de ez sem működött sokáig. Pont mint a “még egy mese”, meg “még egy altató dal”, meg “még egy puszi”. Kicsi Ő folyton attól rettegett, hogy mi fog történni, ha lekapcsolódik a lámpa. Bármivel is próbálkoztak mindig visszajött az a szürke, nehéz, és rossz érzés. A FÉLELEM.

Minden este így ment: Rémálmok, ijesztő árnyékok, suttogás, bámulás. Egyszer így, egyszer úgy. Egyszer jobb volt, egyszer rosszabb, de a félelem mindig visszatért.

Közben Kicsi Ő felnőtt, és Nagy Ő lett belőle.

...

Nagy Ő otthona egy fa volt. Mandula Fa. Még régebben ismerkedtek meg. Egyszer mikor Nagy Ő az erdőben sétált, a fa megszólította őt. Nem úgy, mint amikor valaki hozzá szól. Inkább mintha a fa egy ölelést kínált volna neki. Mintha kedvesen szólítaná, hogy nyugodtan menjen közelebb hozzá. Nagy Ő egy kis gondolkodás után odament. Óvatosan átkarolta a fa törzsét. Először csak az egyik karjával, majd a másikkal is, és végül teljesen beleengedte magát az ölelésbe. Olyan jól esett neki a fa szeretete, hogy még maradt egy kicsit. Leült a tövébe, és egész délután ott pihent.

Másnap alig várta, hogy visszatérhessen abba a jóleső, meleg és biztonságos érzésbe. Hamar összebarátkoztak. Úgy érezte, hogy bármit elmesélhet a fának. Elkezdett egyre többet járnival hozzá. A fa Türelmesen hallgatta, Nagy Ő pedig cserébe öntözte, gondozta, szeretgette.

Egy nap a fa ragyogni kezdett, kitárult, és Nagy Ő szemei előtt egy csodálatos világ kezdett el megmutatkozni. Mintha a fa egy izgalmas titkot árult volna el neki.

Nagy Ő belépett, és tudta, hogy onnantól kezdve minden más lesz. Bármit megoszthatott Mandula fával, a fa pedig minden bölcsességét megosztotta övele.

Nagy Ő azt is elmesélte a fának, hogy mikor kicsi volt, sokat félt a sötétben, de azóta már felnőtt, és megtanulta, hogy hogyan kerülje el a dolgokat. Úgy érezte, nyugalomban, és biztonságban élhet, ha elkerüli a veszélyt, és azt, amitől fél. Mégis mindig hiányzott neki valami. Megelégedett a nyugalommal, mégis közben mindig vágyott valamire. Valami újra, valami többre... és a félelem mindig ott volt, mindig visszatért, és az útjába állt. Volt, hogy ugyanabban a formában, és volt, hogy másképp mutatkozott. Egyszer a sötétől félt, máskor attól, hogy mi lesz, ha nem sikerül az, amit eltervezett, és kinevetik, vagy valaki megbántja. Valahogy az a bizonyos szürke, rossz érzés mindig visszatért, és megakadályozta, nem engedte tovább ahhoz, amire ő igazán vágyott.

Minél jobban szeretett volna elérni valamit, -például azt, hogy egyedül el tudjon aludni- annál erősebb és nagyobb volt a félelem is, ami megjelent. Így hát elkezdett egyre kevesebb dologra vágyani, és egyre kevésbé hitt a csodákban. Azt mondta magának:

- Jó ez nekem, így is boldog vagyok. - de nem volt igazán az. Igazából nagyon régen érezte azt, hogy körbevenné őt valami csodálatos, és varázslatos. Mindaddig, míg nem találkozott Mandula Fával.

Ezt neki is elmesélte. Ő pedig szeretettel, és türelemmel hallgatta most is, mint mindig, és képzeljétek, aznap este különös dolog történt...

...

Ahogy Nagy Ő álomba merült, álmában ismerős helyen járt. Ott volt a kisháza, a kiságy, a régi játéka, és ott volt Kicsi Ő is. Az ágyban feküdt, és Nagy Ő tudta, hogy nagyon fél. Félt az árnyékoktól, a szuszogástól, a bámulástól.

Odament, és rátette a kezét Kicsi Ő mellkasára. Pont oda, ahol a kicsi szíve hevesen dobogott a félelemtől. Nagy Ő most úgy érezte magát, mint Mandula Fa. Legalábbis így gondolt rá. Valakire, aki mindig fényesen ragyog, tele van szeretettel és aki mellett mindenki biztonságban van. Mindig tudja, hogy mit kell tenni.

Most ő is ezt érezte, és ahogy megérintette Kicsi Ő-t, nyugodtan és kedvesen így szólt hozzá:

- Minden rendben lesz. Itt vagyok, és vigyázok rád.

Egyszer csak fény jelent meg. Először csak kicsi -ott ahol Kicsi Ő, és Nagy Ő egymáshoz ért- majd egyre nagyobb és nagyobb lett. Olyan nagy, hogy végül mindkettejüket beragyogta. A fénytől az egész szobában világos lett.

Kicsi Ő-nek nagyon jól esett az érintés. Meleg volt, kellemes, és biztonságos. Nem félt. Úgy érezte, abban a pillanatban bármire képes lenne. Tetszett neki, és nagyon kíváncsi lett.

- Ki vagy?

- Honnan jöttél?

- Hogy jöttél ide?

- Mitől vagy ilyen kedves?... meg nyugodt?... meg bátor?

Kicsi Ő-ből csak úgy záporoztak a kérdések. Nagy Ő pedig figyelt, és mosolyogva hallgatta. Pont, ahogy Mandula Fa is szokta, mikor mesél neki.

Ahogy Kicsi Ő azon gondolkozott, hogy ki lehet ez a bátor, és biztonságos valaki, eszébe jutott az is, hogy mi lesz, ha majd elmegy.

“Mi lesz, ha már nem lesz itt, és nem tud neki segíteni?” “Nélküle már nem lesz fény, meg biztonság, meg bátorság.” “Mi van, ha elmegy, és eltűnik a meleg érzés is, és visszajön a félelem?”

-kavarogtak a gondolatok a fejében, de Nagy Ő mindaddig ott maradt, míg Kicsi Ő álomba nem merült.

...

Másnap ahogy Kicsi Ő anyával beszélgetett a reggelinél, figyelmes lett arra, ahogy az ablakon keresztül besütött a szobába a napsugár. Kis ideig csak állt egyhelyben, majd arrébb vándorolt, és még egy fényes sugár jelent meg rögtön az előző mellett. Nagyon szép fényes volt. Olyan volt, mintha a napsugarak együtt táncoltak volna az asztal tetején, vagy mintha játszottak volna. Egymást kergették. Legalábbis Kicsi Ő így képzelte, miközben anya nyugtató hangját hallgatta, és a sárgás színű fénycsíkokat figyelte.

A nap többi része szokásosan telt: Játék...ebéd...játék...vacsora...még egy kis játék...majd jött az a csúnya este, meg az alvás.

Kicsi Ő ugyan elbóbiskolt miközben anya az altató dalt énekelte, de nem sokkal később fel is ébredt, és akkor anya már nem volt a szobában. Rögtön kiabálni akart, meg átmenni a másik

szobába. Bebújni anya és apa közé az ágyba, ahogy mindig szokta. Most viszont máshogy tett. Kíváncsi volt, túl kíváncsi. "Hátha Nagy Ő most is itt van valahol" - gondolta magában.

Vágyott rá, hogy újra találkozzanak. Vágyott arra a meleg, jó érzésre.

Várt egy kicsit, de Nagy Ő nem volt sehol. Várt még egy keveset, de közben már egyre kevésbé volt kíváncsi, és egyre inkább azt érezte, hogy kezd félni.

Közben eszébe jutott a reggeliző asztal és a napsugarak. Ez kicsit felvidította. El akarta mesélni Nagy Ő-nek is, hogy mennyire tetszett neki.

Ahogy ez a kedves emlék az eszébe jutott, a meleg érzés újra megjelent a mellkasában, és Nagy Ő előbukkant. Kicsi Ő nagyon megörült, és megnyugodott. Tudta, hogyha ő ott van, akkor biztonságban lesz. Alig várta, hogy elmesélhesse neki a napsugarat, meg azt, hogy anya a kedvencét főzte ebédre, és hogy apával mennyit nevettek.

Nagy Ő figyelmesen hallgatta, ahogy Kicsi Ő mesél, és addig maradt, míg álomba nem merült.

...

Következő nap Kicsi Ő segített anyának elültetni néhány virágot a kertben. Ő kiásta a gödröt, anya pedig beleültette a palántákat. Fogta az ásóját, amit még mamától, meg papától kapott a születésnapjára, és akkora gödröt ásott, amibe pont belefért a napvirág, amit úgy szeretett. Ez volt a kedvence. Azt mondta, hogy nagyon hasonlít a napra a színe.

Megfigyelte. Volt benne citromsárga, narancssárga, és még piros is.

Miközben anya gondosan betakargatta a növény szárát földdel, odaszállt egy méhecske. Úgy tűnt neki is tetszik a virág. Rászállt az egyik közepére, majd munkához látott, és elkezdte beporozni azt. Kicsi Ő emlékezett, hogy apa egyszer elmesélte neki, hogy hogyan porozzák be a méhek a virágokat, de még sosem látta igazából, úgyhogy most jól megfigyelte. Anyával lecsücsültek a fűbe, és megvárták, míg a szorgos méhecske befejezi amit elkezdett. A nap simogatta az arcukat, a fű csiklandozta a lábukat, ők meg csak figyelték a virágot, meg a méhecskét.

Ahogy beesteledett Kicsi Ő már nem félt annyira, mint azelőtt. Inkább várta, hogy mi fog történni. Várta, hogy találkozzon Nagy Ő-vel.

Anya elmesélt egy esti mesét, elénekelt egy altatódalt, és amint a végére ért Kicsi Ő megölelte és jó éjszakát kívánt neki.

- Jó éjszakát Anya. Kimehetsz. Szeretnék megpróbálni most egyedül elaludni, szerintem már elég bátor vagyok.

Anya is észrevette, hogy Kicsi Ő mostanában egyre bátrabb, egyre kíváncsibb, és egyre több mindent szeretne kipróbálni egyedül is. Ő ennek nagyon örült, büszke volt rá. Így hát jó éjszakát kívánt, megpuszilta a homlokát és kísértelt a szobából.

Kicsi Ő azért még félt, de bízott benne, hogy Nagy Ő ott van valahol a szobában, és vigyáz rá.

Sokáig várta, de nem jött. Szólította, hívta, de nem bújtt elő. Ő pedig csak nyugtatta magát, nem adta fel. "Biztosan itt van valahol, mindig itt van."- gondolta magában, de Nagy Ő-t nem látta sehol.

Kicsi Ő kezdett kétségbe esni, és kezdett egyre inkább visszatérni a félelme. Arra gondolt, mit tenne Nagy Ő. Behunyta a szemét, vett egy nagy levegőt, lassan kifújta, és rá gondolt. Arra, hogy milyen kedves, bátor, nyugodt, és hogy biztonságot ad neki. Eszébe jutott a méhecske is, amit a kertben láttak, és hogy ezt szeretné elmesélni Nagy Ő-nek is. Ahogy ez a kedves és meleg érzésű emlék az eszébe jutott, nagy Ő megjelent.

Kicsi Ő nagyon boldog lett. Ő tudta, hogy ott van, mindig ott van. Büszke volt magára, hogy nem adta fel. Most nem kért még egy mesét, meg még egy altató dalt, meg még egy pusztit. Bátor volt.

Nagy Ő most is, mint mindig, maradt, és türelmesen hallgatta, ahogy Kicsi Ő elmeséli, mi történt vele aznap.

...

Másnap már alig várta, hogy új dolgokat fedezhessen fel. Elkezdte egyre több dologban észrevenni azt a meleg, jóleső érzést. Például amikor látta, ahogy apa rámosolyog anyára, vagy amikor papa megölelte. Múltkor a pataknál érezte ezt, amikor azt figyelte, ahogy a békák ugráltak egyik kavicsról a másikra. Közben hallotta a víz csobogó hangját, ahogy minden útjába kerülő kavicsnak köszönt, mielőtt tovább haladt. Azt is érezte, ahogy a napsugár kedvesen melengeti az arcát, és a szél miközben elmegy mellette, viccesen megkócolja a haját.

Az is eszébe jutott, mikor egyszer nagyon meleg volt, és az óvó nénivel meg néhány barátjával lefeküdtek egy fa alá, ami árnyékot adott nekik. Onnan figyelték a felhőket. Azt játszották, hogy megpróbálták kitalálni, melyik felhő mire hasonlít, közben nagyokat nevettek. Egyikőjük szerint olyan volt, mint egy cápa, akinek éles fogai vannak. Másikójuk azt mondta, szerinte olyan mint egy ló, aki vágdat. Kicsi Ő-nek inkább egy kisbabára hasonlított.

Már egyre inkább várta az estét. Egyre bátrabbnak érezte magát, és tudta, hogy Nagy Ő úgymint ott lesz, és majd elmesélheti neki, miket látott.

Idővel azt is megfigyelte, hogy az a biztonságos meleg érzés, amit akkor érez, mikor Nagy Ő-re gondol, nagyon hasonlít arra az érzésre, amit akkor érzett, amikor anyával beszélgettek és nézte, ahogy játszanak a napsugarak. Vagy amikor együtt kertészkedtek, és meglátták a méhecskét.

Rájött, hogy Nagy Ő nem csak este van vele, mikor fél, hanem ott van a napsugárban is, a virágban, a méhecskében, anya ölelésében, apa mosolyában, még a patakban is, meg a felhőkben. Mindig és mindenhol vele van, csak észre kell vennie.

Ahogy ezen gondolkozott lepillantott, és fényt látott megjelenni a mellkasánál. Pont ott, ahol a kicsi szíve hevesen dobogott a boldogságtól. Ugyanolyan fény volt, mint az, amit akkor látott, amikor először találkozott Nagy Ő-vel. Most viszont tudta, hogy ezt ő csinálta, most miatta jelent meg a fény. Az pedig elkezdett egyre fényesebben, és fényesebben ragyogni, míg be nem világította az egész szobát.

Aznap se anya, se apa, se Nagy Ő nem voltak ott, legalábbis Kicsi Ő nem látta őket, de tudta, hogy vigyáznak rá, és életében először teljesen egyedül aludt el úgy, hogy nem félt...

...

Nagy Ő kinyitotta a szemét. Újra otthon volt Mandula fával, és a biztonságot adó erdővel. Most valahogy minden más volt. Olyan bátorságot, biztonságot és szeretetet érzett magában, amit eddig mindig csak Mandula Fában vett észre. Most viszont saját magát is így látta. Erősnek, magabiztosnak, csodálatosnak. Ahogy körbe nézett a fák elkezdtek körülötte sorra kitárulkozni és titkokat meg bölcsességeket osztottak meg vele. Az erdőt szeretet, és fény ragyogta be.

Nagy Ő boldog volt.

Boldog volt, mert tudta, hogy Kicsi Ő nem fél, már nem. Mindegy volt, hogy visszatér-e a félelem, mert már tudta, hogy mit kezdjen vele. Már értette, hogy az nem azért van ott, és tér vissza újra meg újra, hogy megakadályozza őt abban, amire nagyon vágyik. A félelem azért jelenik meg mindig, hogy megóvja őt, és Kicsi Ő kézen fogja és megmutatja neki azt a meleg, jóleső érzést, megmutatja, hogy készen áll.

Készen áll a változásra, a varázslatra; és ha elég kitartó, akkor a sötétségből egyszer csak fény lesz.

Így történt hát, hogy Kicsi Ő megtalálta saját varázserejét. Azt az erőt, ami mindig is benne volt. Ami csak egy kis bátorságra várt, hogy felfedezhessék. Így tanulta meg, hogyan varázsoljon sötétségből fényt, félelemből pedig szeretetet.